

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

De quibus rebus oblationes fieri debeant? 3

urn:nbn:de:hbz:466:1-38762

dem expendendo eas in his quæ pertinent ad cultû diuinum. Partim verò in his, quæ pertinent ad proprium victum: quia qui altari deseruiunt, cum altari participant, vt dicitur 1. ad Corin. 9. Partim etiam in vsu pauperum, qui sunt, quantum fieri potest, de rebus ecclesiæ sustentandi: quia & Dominus in vsu pauperum loculos habebat, vt Hieronym. * dicit super Matth.

refertur simile 12 q. 1. c. habebat. Ex Hierony. Mat. 17. in f. 1. 9.

Ad primum ergo dicendum, quòd ea quæ pauperibus dantur, sicut non propriè sunt sacrificia, dicuntur tamen sacrificia in quantum eis dantur propter Deum: ita etiam secundum eandem rationem oblationes dici possunt: tamen non propriè dictæ, quia non immediatè Deo offeruntur. Oblationes verò propriè dictæ in vsu pauperum cedunt, non per dispensationem offerentium: sed per dispensationem sacerdotû.

Ad secundum dicendum, quòd monachi, siue alij religiosi possunt oblationes recipere tripliciter. Vno modo sicut pauperes per dispensationem sacerdotis vel ordinationem Ecclesiæ. Alio modo si sint ministri altaris; & tunc possunt accipere oblationes spontè oblatas. Tertio modo si parochiæ sint eorum: & tunc ex debito possunt accipere oblationes, tanquam Ecclesiæ rectores.

Ad tertium dicendum, quòd oblationes, postquàm fuerint consecratæ, non possunt cedere in vsu laicorum: sicut vasa & vestimenta sacra. Et hoc modo intelligitur dictum * Damasi Papæ. Illa verò quæ non sunt consecrata, possunt in vsu laicorum cedere ex dispensatione sacerdotum, siue per modum donationis, siue per modum venditionis.

citati in arg. Sed contra.

ARTIC. III.

Utrum homo possit oblationes facere de omnibus rebus licitè possessis?

464

AD tertium sic proceditur. Videtur quod non possit homo oblationes facere de omnibus rebus licitè possessis. Quia secundum iura humana turpiter facit meretrix in hoc, quòd est meretrix: non

Y 2 tamen

tamen turpiter accipit mercedem, & ita licitè possidet. Sed non licet de ea facere oblationem, secundum illud Deut. 23. Non offeres mercedem prostibuli in domo domini Dei tui. Ergo non licet facere oblationem de omnibus licite possessis.

¶ 2 Præterea, ibidem prohibetur quòd pretium canis non offeratur in domo Dei. Sed manifestum est, quòd pretium canis iustè venditi, iustè possidetur. Ergo non licet de omnibus iustè possessis oblationem facere.

¶ 3 Præterea, Malac. 1. dicitur. Si offeratis claudum & languidum, nonne malum est? Sed claudum & languidum animal, est iustè possessum Ergo videtur quod non de omni iustè possesso possit oblatio fieri.

SED contra est, quòd dicitur Prouer. 3. Honora Dominum de tua substantia. Ad substantiam autem hominis pertinet quicquid iustè possidet. Ergo de omnibus iustè possessis potest fieri oblatio.

RESPONDEO dicendum, quòd sicut Augustinus dicit in libro *de Verbis domini, Si deprædareris aliquem inuadum, & de spolijs eius dares alicui iudici: si pro te iudicaret, tanta vis est iustitiæ, ut & tibi displiceret. Non est talis Deus tuus, qualis non debes esse nec & tu. Et ideo dicitur Eccl. 34. Immolatis ex iniquo oblatio est maculata. Vnde patet quòd de iniustè acquisitis & possessis non potest oblatio fieri. in veteri autem lege, in qua figuræ seruiebatur, quædam propter significationem reputabantur immunda, quæ offerre non licebat. Sed in lege noua, omnis creatura Dei reputatur munda, ut dicitur ad Titum 1. Et ideo quantum est de se, de quolibet licitè possesso potest oblatio fieri. Per accidens tamen contingit quod de aliquo licitè possesso, oblatio fieri non potest: puta, si vergat in detrimentum alterius, ut si filius aliquis offerat Deo id unde debet patrem nutrire. Quod Dominus improbat Matth. 15. Vel propter scandalum, vel propter contemptum, vel aliquid aliud huiusmodi.

Serm. 35.
ante me.

Ad

Ad primum ergo dicendum, quod in veteri lege prohibebatur oblatio de mercede proflibuli, propter immunditiam. In noua autem lege, propter scandalum: ne videatur Ecclesia fauere peccato, si de lucro peccati oblationem recipiat.

Ad secundum dicendum, quod canis secundum legem reputabatur animal immundum. Alia tamen animalia immunda redimebantur: & eorum pretium poterat offerri, secundum illud Leuit. vii. Si immundum animal est, redimet qui obtulerit. Sed canis nec offerebatur, nec redimebatur: tum quia idololatras canibus utebantur in sacrificijs idolorum: tum etiam quia significant rapacitatem, de qua non potest fieri oblatio. Sed hæc prohibitio cessat in noua lege.

Ad tertium dicendum, quod oblatio animalis cæci vel claudi reddebatur illicita tripliciter. Vno modo, ratione eius ad quod offerebatur. Vnde dicitur Malach. i. Si offeratis cæcum ad immolandum, nonne malum est? Sacrificia autem oportebat esse immaculata. Secundo, ex contemptu. Vnde ibidem subditur, Vos polluistis nomen meum in eo quod dicitis, Mensa domini contaminata est: & quod superponitur, contemptibile est. Tertio modo, ex voto precedenti, ex quo obligatur homo, vt integrum reddat quod vouit. Vnde ibidem subditur, Maledictus dolosus qui habet in grege suo masculum, & votum faciens immolat debile Domino. Et hæc causæ eisdem manent in lege noua: quibus tamen cessantibus non est illicitum.

ARTIC. IV.

Vtrum ad primitias soluendas homines teneantur?

Ad quartum sic proceditur. Videtur, quod ad primitias soluendas homines non teneantur. Quia Exod. 13. data lege primogenitorum, subditur, Erit quasi signum in manu tua: & ita videtur esse preceptum ceremoniale. Sed precepta ceremonialia non sunt seruanda in lege noua. Ergo neque primitiæ sunt soluendæ.

Y 3 ¶ 2 Præ-